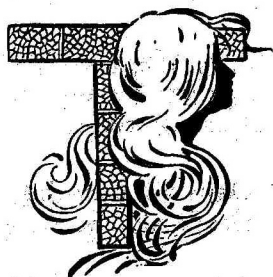

ΣΥΓΓΝΩΜΗ

Το έγραψε δυό λόγια, πώς ή Άγλαία είνε πολύ άρρωστη και τώρα τον περιμένει.

Δώδεκα χρόνια ζούν χωρισμένοι. Δώδεκα χρόνια κλείσθηκε σ' αυτό τὸ σπήτι μέσα. Δώδεκα χρόνια δὲν τὸν εΐδε.

Τὰ μαλλιά της άσπρόμαυρα, τὸ μέτωπόν της ρυτιδωμένον. Τὰ δάκτυλά της πλέκουν γρήγορα πτερωτά και τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια της, ποῦ τώρα ξεθώρισαν, ώπλισμένα με τὰ γυαλιά, ακολουθοῦν τῆς βελόνες.

Μαῦρο τὸ φόρεμά της· μαύρη και ή καρδιά της.

Τὸ παράθυρον, τὸ ὁποῖον είνε πολὺ πλησίον της, τῆς δεικνύει τὸν Κεράτιον κώπον γαλήνιον.

Πάντοτε ὅταν βλέπῃ τὰ μεγάλα σκάφη νὰ εξαπλώνωνται ἤσυχα και ἀμέριμνα εἰς τὴν λείαν ἐπιφάνειαν τοῦ λιμένος, ψιθυρίζει:

— Ἡ θάλασσα ή άπιστη, ποῦ σηκώνει θεριὰ κύματα ή σείεται ἐλαφρά, ἔχει λιμάνια ἀκύμαντα· μα ή ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, άχ, δὲν ἔχει.

Κτύπησε τὸν ἑσπερινὸ ή καμπάνα τοῦ πατριαρχείου· ή κ. Πουλχερία πετάχθηκε τρομα-

γμένη και ξέχασε νὰ κάμῃ ὅπως πάντα τὸ σταυρὸ της.

Ἐφυγαν δὴ τρεῖς βελονιές ἀπὸ τὴν κάλτσα της και ή ματιά της καρφώθηκε στὴ θάλασσα και κατόπι ξεκαρφώθηκε με βία και καρφώθηκε στὴ θύρα τοῦ δωματίου.

Δοκίμασε νὰ ξαναπλέξῃ, μα τὰ δάκτυλά της ἔτρεμαν και δὲν τὸ κατώρθωσε. Ὁ Μαυρίκος ὁ γάτος της ἔπαιζε, με τὸ κουβάρι της.

Κτύπησε ή θύρα, ή κ. Πουλχερία πετάχθηκε και βρόθηκε στὸ πόδι.

Ἐπλησίασε τὸν καθρέπτη.

Θεέ μου, τί άσχημη! Χλωμή, λιγνή, ζωντόνεκρη.

Διώρθωσε λιγάκι τὰ μάλλιά της· ή γυναίκα αὐτὸ δὲν τὸ λησμονεῖ και στὴν πειὸ κρίσιμη στιγμή τῆς ζωῆς της και συμμαζεψε τὸ κουβάρι της ποῦ ὀλόκληρο τὸ ξετύλιξεν ὁ Μαυρίκος.

Ἄκουσθηκαν βήματα.

Ἡ καρδιά της κτυποῦσε δυνατά· ὅσῃ τὰ βήματα πλησίαζαν, τόσῃ οἱ παλμοὶ πλήθαιναν.

Ἐμβῆκε ἓνας κύριος με μιὰ μεγάλη κοιλιά παχύς, ροδοκόκκινος, καλοξυρισμένος και κρατοῦσε στὰ χέρια του κυλινδρικὸν πῖλον.

Ἡ κ. Πουλχερία, τοῦ ἔτεινε τὸ παγωμένο χέρι της.

Τὰ μάτια της άστραψαν.

Ναί, ὁ Μάρκος δὲν εἶνε ἀδύνατος σὰν σκελετός, μὰ ἴγῆρασε καὶ ἴκεινος, ἀσπρισαν τὰ μαλλιά του καὶ τὰ μουστάκια του.

Ἐκεῖνος, πῆρε τὸ χέρι της καὶ τὸ φίλησε. Δρὸ μεγάλα δάκρυα κυλίσθησαν στὰ παχειὰ κατακόκκινα μάγουλά του.

Με φωνὴ βραχνή, ἡ ὁποία διεκόπτετο ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, ἐψιθύρισε :

— Πουλχερία, μὲ συγχωρεῖς ;

Ἐκείνη τὸν συνεχώρησεν, ὅπως συνεχώρησε πρὸ ὀλίγου τὸν Μαυρίκι, ποῦ ἐξετύλιξε τὸ κουβάρι της.

Τί στενοχωρία ! δὲν ἔχουν τίποτε νὰ ποῦν.

Πόσα ἔλεγον ἄλλοτε σκυμμένοι σ' αὐτὸ τὸ παράθυρο, πρὶν νὰ ξημερώσῃ ἡ μαύρη μέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ κ. Μάρκος ἔφυγε διὰ τὴν Εὐρώπην, μὲ τὴν διασκαλίτισσαν τῆς κόρης του.

Δώδεκα ἔτη ἔλειπε δώδεκα ἔτη ἡ κ. Πουλχερία ἔζησε ζωντανὴ ἐν τῷ παραθαλάσσιῳ αὐτῷ σπητί, δώδεκα ἔτη ἔκλειε κρυφά, διὰ νὰ μὴν τὴν βλέπῃ ἡ κόρη της ἡ ἀσθενική.

— Καὶ ἡ κόρη μας ; ἐψιθύρισε μὲ στενοχωρίαν ὁ παχὺς ἄνθρωπος.

— Ἡ κόρη μας ;

Τώρα δάκρυα χυνδρά σὰν βροχὴ ἀφθονα, ἔβρεξαν τὸ πρόσωπον τῆς κ. Πουλχερίας.

— Ἡ κόρη μας δὲν εἶναι καλά.

Σηκώθηκε καὶ τοῦ ἔνευσε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ Σ' ἓνα δωμάτιον εὐρύχωρον, μὲ τοίχους παχειοὺς σὰν τοίχους φυλακῆς, μὲ δικτυωτὰ πυκνὰ ἦτο ἐξηπλωμένη ἡ κόρη του, ἡ κόρη των.

— Ἀγλαΐα ;

Ἄνοιξε τὰ βρειὰ βλέφαρά της ἡ ἀρρωστὴ μὲ κόπον. Ἀλλὰ τὰ ξαναέκλεισε, διότι τὴν ἔστενοχωρεῖ τὸ φῶς τὸ ἄπλετον.

Χλωμὴ σὰν ἀγιοκέρι καὶ μὲ πρόσωπο λυωμένο ἔχαμογέλασε καὶ φάνηκαν τὰ δόντια της μαύρα καὶ τριμμένα.

— Ὁ πατέρας σου, παιδί μου.

Τὸ μειδίαμα ἔφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη της.

Ὁ κ. Μάρκος ἐπλησίασε καὶ τὴν ἐγλυκοφίλουσε.

— Μὲ γνωρίζεις, Ἀγλαΐα μου ;

— Ναί· ἡ μητέρα ὅταν παρακαλοῦσε στὴν ἀρρώστεια της, πάντα ἀνέφερε τὸνομά σου.

Γέλασε ἓνα γέλοιο περιπαικτικό, ἔκλεισε τὰ μάτια της καὶ γύρισε ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ πλευρό.

Ἡ κ. Πουλχερία τὸν ἔσυρεν ἐκτὸς τοῦ δωματίου.

— Μάρκο, μὴ νομίσης ὅτι ἔμαθα τὴν κόρην σου νὰ σέ καταρῆται καὶ νὰ σέ μισῇ. Μὰ ἔγινε νευρική. Καὶ ἐνῶ ὅταν ἤμην καλά, σ' ἐξωγράφισα μὲ τὰ καλλίτερα χρώματα, ἅμα μοῦ ἤρρετο ἡ κρίσις, φαίνεται ὅτι ἔλεγα μερικὰ πικρὰ πράγματα εἰς τὰ ὁποῖα ἡ κόρη μας ἐπρόσεξε περισσότερον ἀπὸ τὰ λόγια τὰ δικά μου. Μ' ἔννοεῖς !

— Ναί.

Τὸ ρολόγι τῆς Μεγάλῃς Σχολῆς, ἐκτύπησε πέντε ὥραις, ὁ κ. Μάρκος ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ. Ἦτο ἡ ὥρα ποῦ ἔβγαζε τὴν κυρία του — διότι τώρα εἶχε ἄλλην σύζυγον καὶ ἄλλα παιδάκια — στὸν περίπατο.

— Αἱ, μὲ συγχωρεῖς, Πουλχερία ;

— Σὲ συγχωρῶ.

Ἐφυγε κατευχαριστημένος, διότι φέρθηκε σὰν ἄνθρωπος μὲ πολλὴ καρδιά, ἀφοῦ πῆγε σ' αὐτὸ τὸ σπητί, ποῦ δὲν ἔπρεπε νὰ ματαπατήσῃ, διὰ νὰ ἰδῇ τὴν ἀρρωστὴν κόρη του.

Ἐνῶ ἔφευγε, ἀνέπνευσε ἐλεύθερα καὶ εἶπε :

— Μὰ πταίει ἡ Πουλχερία. Τὸ παιδί αὐτὸ εἶχε ἀνάγκην καθαροῦ ἀέρος, περιπάτου, καὶ ἐκείνη ἔζησε δώδεκα τώρα χρόνια κλεισμένη σὰν σπητόγατα. Τέτοια ἦταν πάντα. Δὲν ἀγαποῦσε τὸν περίπατο. Ἀλλοίμονον, οὔτε ἡ μητρικὴ στοργὴ δὲν μπόρεσε νὰ ξεραζώσῃ τὰ κακά της φυσικά.

Σκύπισε τὸν ἴδρω του καὶ πῆδηξε γρήγορα μέσα στὸ καίκι, ποῦ τὸν ἐπερίμενε ἔξω ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ κήπου.

Γλύστρησε τὸ καίκι, ἐχοροπήδησε λιγάκι ἐνῶ περνοῦσε τὰ μεγάλα κύματα ποῦ ἐσήκωσε τὸ βαποράκι τῆς γραμμῆς ποῦ πέρασε πρὸ ὀλίγου καὶ ἄρχισε νὰ καπνίζῃ τὸ τσιγάρο του. Ἡ συγνώμη, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔδωκαν, πολὺ τὸν ἐχαροποίησε.

Σὲ δυὸ διαφορετικὰ παράθυρα, ἦταν δύο γυναῖκες καὶ τὸν ἔβλεπαν μὲ ματιαὶς διαφορετικαῖς.

Ἡ κόρη του, ἔβηχε, ἔβηχε, ἔβηχε καὶ γελοῦσε ἐνῶ ἔβλεπε τὸν πατέρα της ξαπλωμένο, καὶ τὸ ἐξησθενημένο πνεῦμα της τίποτε δὲν συλλογίζονταν.

Ἡ κ. Πουλχερία, τὸν ἔβλεπε καὶ ἔλεγε, πῶς ἡ συγγνώμη, τὴν ὁποίαν δίδει κάνεις, εἶνε πολὺ γέλοιο πρᾶγμα.

— Πῶς τὸν συγχώρησα ; ἦλθε πίσω ἡ ἀδικηθεμένη νεότης μου, ἡ Ἀγλαΐα μου ἔγινε πάλιν ὑγιὴς καὶ ροδοκόκκινη ;

Ἡ κ. Πουλχερία, ἡ ὁποία συχνὰ δὲν γελᾷ, ἐγέλασε τώρα καὶ ἐκείνη, ὅταν εἶδε μέσα στὸ καίκι τόσῳ χαρούμενο τὸν κ. Μάρκο, διὰ τὴν συγγνώμην, τὴν ὁποίαν ἔλαβε. Τὸ γέλοιο τῆς μητρὸς καὶ τὸ γέλοιο τῆς κόρης, ἀπετέλεσαν μιὰ παράξενη συμφωνία σπαρακτικὴ μέσα στὸ σκοτεινὸ καὶ ἤρεμο ἤρεμο καὶ μεγάλο Φαναργιώτικο σπητί. Ὁ γείτονας ὁ δεσπότης, ὁ ὁποῖος ἐπότιζε μόνος του τὰ λουλούδια του πετάχθηκε τρομαγμένος καὶ σταυροκοπήθηκε, διότι ποτὲ μὰ ποτὲ δὲν ἄκουσε δώδεκα τώρα χρόνια γέλοια στὸ σπητί τῆς ζωντόνεκρης.